

Κίμων Ρηγόπουλος

Κάθε προσπάθεια εξωραϊσμού είναι συντηρητική και κάθε συμπόρευση «ό, τι να 'ναι» μέσα σε συνθήκες κοινωνικής καθίζησης είναι εκβιασμένος συντηρητισμός. Είναι η διασκευή του γνωστού γνωμικού στο: ο πνιγμένος απ' τα μαλλιά του άλλου πιάνεται

Κι όσο μακριά και να κοιτάξω/βλέπω γονατιστούς ανθρώπους. Γ. Σεφέρης

Επιτρέπω στον εαυτό μου κάποιες διαπιστώσεις χωρίς περιττές εισαγωγές. Διαπιστώσεις που πιστεύω ότι είναι εντός του θέματος. Διαπιστώσεις που δεν υπεκφεύγουν και δεν κανιβαλίζουν. Διαπιστώσεις εν ψυχρώ και εν θερμώ.

1. Επειδή επικρατεί μια παρατεταμένη νηνεμία εκτός των τειχών, αρχίζει να στερεύει και η έμπνευση εντός της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Ο εμφύλιος των συνιστωσών δεν απαντά στα πραγματικά προβλήματα αλλά επινοεί άλλα, δευτερεύοντα, για να συντηρηθεί. Αν και λιπόσαρκοι τρώμε τις σάρκες μας. Λειτουργούμε με όρους προσομοίωσης της πραγματικότητας και μάλιστα με μοντέλα «κουρασμένα» πριν από τη χρήση τους. Κάθε προσπάθεια εξωραϊσμού είναι συντηρητική, και κάθε συμπόρευση «ό, τι νάναι» μέσα σε συνθήκες κοινωνικής καθίζησης είναι εκβιασμένος συντηρητισμός. Είναι η διασκευή του γνωστού γνωμικού στο: ο πνιγμένος απ' τα μαλλιά του άλλου πιάνεται.

Η εκκωφαντική σιωπή του μαζικού κινήματος μας υποχρεώνει να αλληθωρίσουμε στην κάλη με τον ζήλο και την υπαρξιακή αγωνία των αστικών κομμάτων. Λείπει εντελώς από την πολιτική μας το στοιχείο της γοητείας. Μια γοητεία που δεν σκοπεύει να αποπλανήσει, αλλά να συνεγείρει. Αρχίζει να υποχωρεί και το συγκρουσιακό στοιχείο της στράτευσης, που επεξεργασμένο θα συναντηθεί με την επιθυμία ρήξης σε μία επαναστατική προοπτική. Μιλώ για εκείνη την επιθυμία σύγκρουσης που δεν ερωτεύεται τον βανδαλισμό ούτε και καταντάει μια συνήθης τελετουργία καταστροφής.

2. Η διαχείριση ανθρώπινου δυναμικού καλά κρατεί. Μια χειραγώγηση που οφείλεται στη δυσώδη μακροήμερευση του καπιταλισμού. Ο καπιταλισμός έχει εμπεδωθεί στη συνείδηση του ανθρώπου όχι ως μια ιστορική φάση της ανθρωπότητας, αλλά ως η μοίρα της ανθρώπινης ύπαρξης. Κάτι σαν φυσικός νόμος, όπως η ανατολή και η δύση του ήλιου.

Αυτή «η ασάλευτη» και αβίωτη συγχρόνως πραγματικότητα δεν μπορεί να σταθεί στη βαθιά κρίση της χωρίς να δηλητηριάζει με το δηλητήριο της ανήμπορης μοχθηρίας, και με ντελιβεράδες τα ΜΜΕ, την πληβειακή μάζα. Επιβάλλεται ως *modus vivendi* ένα κράμα απελπισίας και μοιρολατρίας. Στο «καφενείο των φιλάθλων» δεν θεωρούν, ας πούμε, παράλογη μια αμοιβή 25 εκατομμυρίων για κάποιον που καρφώνει την μπάλα στο καλάθι. Όταν όμως αυτός είναι ο μαύρος και φτωχοδιάβολος των Σεπολίων Αντετοκούνμπο, εκεί αρχίζει πρόβλημα. Πώς η ανέχεια μεταφράζεται μονοσήμαντα σε μνησικακία; Αυτό είναι το πρόβλημα.

Εμείς μπορούμε να μεταφράσουμε ταξικά αυτή τη δυσθυμία σε μια λυτρωτική συμπόρευση με αυτόν τον κόσμο; Αυτό είναι το πρόβλημα. Εδώ πρόκειται για μια δουλειά μυρμηγκιού και στο εποικοδόμημα με τη συνείδηση του επείγοντος μαζί και του διαρκούς. Το ερώτημα είναι: συναισθανόμαστε, πέρα από τις

υποκειμενικές μας ανεπάρκειες, ότι αυτό είναι το έργο μας; Ότι μόνο έτσι ο πολιτισμός γίνεται παραγωγός πολιτικής και η πολιτική παρέμβαση διευρύνει τα συνήθη όριά της;

3. Τα αποτελέσματα των εκλογών για το ευρωκοινοβούλιο, τις περιφέρειες και τους δήμους, αντίθετα με κάποιες αναλύσεις του χώρου μας, δεν νομίζω ότι εκφράζουν κάποια «λαϊκή οργή». Εκφράζουν το ξεθύμασμα και τον μετασχηματισμό αυτής της οργής στην παραδοχή της ήττας από την κοινωνική πλειοψηφία.

Το «δεν πάει άλλο» των πρώτων μνημονιακών χρόνων, έχει μετατραπεί σε ένα αυτοσαρκαστικό: «είμαστε οι πολυτραυματίες που αντέξαμε». Η εργατική τάξη έχει σχεδόν παραιτηθεί από το παίγνιο της αναζήτησης κάποιου σωτήρα, πράγμα που θα ήταν απόλυτα θετικό αν δεν είχε συγχρόνως παραιτηθεί και από την ταξική δύναμη της απελπισίας της.

Όμως δεν έχουμε καιρό για κλάματα και οδυρμούς, ούτε για την μικροσκοπική ενασχόληση με τα εκτός θέματος. Όταν το όποιο τακτικό αφήγημα δεν δοκιμάζεται ή δεν εμβαπτίζεται στην αντάρα του μαζικού κινήματος, έχει πάντα «δίκιο». Άκαπνο δίκιο και ορφανό. Κι εμείς δεν θέλουμε την αυτοδικαίωση μεταξύ συγγενών και φίλων.

Εδώ πρόκειται για μια δουλειά μυρμηγκιού -και στο εποικοδόμημα- με τη συνείδηση του επείγοντος μαζί και του διαρκούς

Ο ΣΥΡΙΖΑ αφού ασέληγσε κατά συρροή, μας αφήνει χρόνους και παραδίδει την σκυτάλη στον ορίτζιναλ νεοφιλελεύθερο και φτου κι απ' την αρχή. Δεν θυμάμαι ποτέ στο παρελθόν ο επερχόμενος να μη χρειάζεται να υποσχεθεί τίποτα. Του αρκεί η αυτογελοιοποίηση του αντιπάλου. **Από την εποχή των ψευδαισθήσεων περνάμε στην εποχή των ελάχιστων προσδοκιών.** Σε αυτό το τοπίο καλούμαστε να παλέψουμε. Εδώ θα μετρηθούν οι αντοχές μας. Είναι ο αγώνας μααραθώνιος και δέκαθλο μαζί. Κι εμείς οφείλουμε να δούμε τη μεγάλη εικόνα χωρίς να μας τυφλώσει ο ζόφος της.

Πηγή: **PRIN**